

No. 8. }

August 1883.

{ 9de Aargang.

Smaafluglene i Skoven.

Fra Sol gaar op og til Sol gaar ned,
 Smaaflugtene syngte i Skoven;
 En Ro, en Fred
 Med Sangen der kommer i Hjertet ned;
 Men Freden den er fra oven.

Smaaflugtene syngte: "Gud er god,
 Som gav os en Sommer saa valter;
 Han vende lod
 En Vinter til Sommer, før vi forstod;
 Vi Smaaflugte derfor ham takker.

Og bringer en Vinter han til vort Sted,
 Hvor nylig en Sommer han sendte,
 Vi sikkert ved,
 Han' har for os Smaaflugte Skulested,
 Hvor vi paa Somren kan vente.

Han ene har Magten, og Alt forstaar
 Han hjertlig til Bedste at vende;
 Ei Dagen hengaar,
 At ei paa hans Godhed Bevis vi faar;
 Hans Godhed er uden Ende.

Fra Sol gaar op og til Sol gaar ned,
 Vi derfor vil syngte i Skoven
 Og bringe Fred
 Med Sangen: om at den Skjærlighed,
 Som Alle faa Del i, fra oven." L—n.

Sandy Mac Lean.

(E slutning.)

Drengen havde ikke været længe alene, da hans skarpe Øre opfangede Lyden af Roget, der hemmelighedsfuldt nærmede sig. Snart hørtes en sagte Gjeen, og hans stakkels Hund forsøgte at hoppe op og omfavne ham.

"Snap, kjære lille Snap, jeg er saa glad ved at se, at du endnu lever," raabte hans lille Herre, idet han søgte at faa sine bundne Arme løste. Efter at han havde betænkt sig et Minut, sagde han derpaa alvorlig til Hunden: "Snap! du kan ikke gjøre mig nogen Nytte ved at blive her hos mig og slette mine Hænder og Fødder; men der er Roget, som du kunde forsøge at gjøre." Hundens Hale logrede ivrig, og den lyttede opmærksomt til. "Hør nu vel paa, hvad jeg siger dig, Snap; du maa gaa hjem, ja, gaa hjem, og det strax!" Snaps første Svar paa denne Befaling var at lægge sig ned ved sin Herres Fødder med et Udtryk i Øinene, der syntes at vise en fast Beslutning om ikke at røre sig fra Stedet.

"Jeg ser, at du ikke forstaar min Mening. Alt," vedblev han, "hvis de hjemme saa, hvor blodig du er (herved brød hans egne tilbageholdte Taarer frem, og han græd bitterlig); hvis du endnu havde saa megen Styrke, stakkels Dyr, at du kunde føre dem hid, skulde Jamie Gray's Kniv snart afskjære det Tong, som næsten snærer mig tilbøde."

Hunden underrettede nu sin Herre ved et Slags Sprog, som Sandy saa vel forstod, at den var rede til at udføre alle hans Duffer; og da Ordene "gaa hjem, siger jeg dig, af Barmhertighed gaa hjem," gjentoges af den Stemme, den mest af Alle elskede at høre og lyde, sprang Snap saa hurtig, den kunde, i den Retning, hvori Hjemmet laa, efter at den havde givet sin stakkels Herre et omt og taufesuldt Blik til Afsted.

Efter en varm Sommernat er det i de skottiske Høilande ikke noget usædvanligt, at der den følgende Dag bryder løs en heftig og kold Storm. Efter at den stærke Solhede har brændt og tørret den for saa dug-

rige Mark, begynde smaa tykke Skyer med lyse Kanter at vise sig; disse vore gradvis og ligesom true hverandre, indtil Himmelen snart fordunkles af stedse tættere opstigende Dunster. Den Torden, som da i Regelen bryder løs, og den brusende Varm af den derpaa følgende Skyregn er forfærdelig nok til at fylde endog det modigste Hjerte med Skræk. Lyn gjennemkrydse den mørke Himmel, og mere end en Gang slaa de ned og splintre Træer, medens Vandstrømmene styrte ned som stride Jøffe og rive med sig ned i Dalene en Masse Træer, ja endog Klippestykker. Hyrdedrengen, der var vant til at streife omkring i Bjergene og var saa fortrolig med enhver Forandring i Atmosfæren, forstod godt, at et saadant Uveir nærmede sig. Lyden af galopperende Heste, der kunde høres paa lang Afstand, vendte dog Sandys Opmærksomhed til den Kant, hvorfra dette kom. Han saa, at de tilbagevendende Soldater med Kaptein Dalziel i Spidsen gjorde Holdt paa en grøn Elette. Uagtet Sandy var altfor langt borte til at kunne høre og se Alt, hvad de foretog sig, opdagede han dog, at Soldaterne førte en Fange med sig, og Sandy var ikke længe i Uvisshed om, at det ingen Anden var end den stakkels Angus Campbell. Alt for svag til at staa, var den unge Lærer falden paa Knae, og Sandy kunde paa hans Hoveds Holdning, som var rettet mod Himmelen, se, at han var Vidne til sin elskede Vens og Lærers sidste Bon paa Jorden. En Rytter kandt hurtig et Kommetørklæde over det blege unge Ansigt, som Sandy aldrig mere skulde se her i Tiden.

Dalziel gav utaalmelig sine Mænd Signal til at styde; men ved Lyden af Gevær-salven, som strakte Angus Campbell livløs til Jorden, tabte Hyrdedrengen Bevidstheden om, hvad der senere tildrog sig.

Hvor længe han blev i denne forholdsvis lykkelige Tilstand, vidste han ikke; men da han efter flere forgjæves Forsøg endelig aabnede sine Øine, var den første Gjenstand han saa, Bedstefaderen, som stod over ham og betragtede ham alvorlig. Derefter kjendte han

noget varmt og fugtigt sliffe sine Hænder. Dette maatte være Snaps Tongue. Lidt efter lidt gjenvandt han sin Bevidsthed og mærkede, at han laa paa et Bord foran Stofstenen i Bedstefaderens Hytte.

Medens Sandy langsomt kom til sig selv, fortalte Bedstefaderen, at et heftigt Tordenveir som en hevnende Guds Røst var brudt løs i samme Dieklif, som Soldaterne afskjød deres Geværer, og at Angus Campbells Mordere, slagne af Stræet, styndsomt havde begivet sig paa Flugt, ganske glemmende deres stakkels lille Offer paa Bjerget. Hans tro Hund havde imidlertid ndrettet sin Herres Vejaling; og dens Ankomst til Hjemmet havde, just som Sandy tilsigtede, foranlediget, at der blev jendt ham Hjælp. Det heftige Uveir forsvækkede ikke brave, gudsfrygtige Mænd, som den raske gamle Adam M'Lean, Jamie Gray og flere Andre. De drog afsted, og veiledede af det tro Dyr, sandt de Sandy, men rigtignok i en saadan Tilstand, at de kun havde lidt Haab om hans Liv. Indsvøbt i sin Bedstefaders Plaid bragtes han hjem og pleiedes paa det omhyggeligste af sin gamle Bedstemoder, der ikke kunde opgive Haabet om, at Gud vilde give dem deres elskede Barnebarn tilbage til Livet igjen. Og hvor stor blev ikke Alles Glæde, da en let Trækning i Dientlaagene gav dem det forite Tegn til Bedring.

Vi maa her indskrænke os til at fortælle, at han efter nogen Tid gjenvandt sin Helse og fik rig Anledning til at vise, hvor høit han elskede og agtede de gamle Bedsteforældre for al den Smhed og Opofrelse, som de viste ham.

Lige til sin Dødsdag opfyldte Hyrdrengens samvittighedsfuldt det Løfte, han havde givet sin elskede Ven Campbell. Allerede medens han maatte holde Sengen, bad han Allan Frazer at søge i Grotten efter Angus Campbells Bibel, som ogsaa fandtes der og overlodes til Sandy. Og længe efter at Freden var gjenoprettet, og der var forkyndt Frihed indenfor Fædrelandet for den, som prædikede Kristi Evangelium, pleiede Sandy, som nu var en graahaaret Gubbe paa 80

Åar, om Søndagstenerne om Sommeren af føre sine Børnebørn til en af de stoffe Martyrers Grave og der fortælle dem en Historie, lig den om Sandy M'Lean, og han endte den gjerne saaledes: "Ingen Tid er saa anvendelig til Herrens Tjeneste som Ungdomstiden".

Den samvittighedsfulde Indianer.

En troende Indianer bad en Dag sin Nabo om lidt Tobak; denne greb i Lommen og gav ham en Haandfuld. Næste Morgen kom Forstnævnte igjen for at bringe ham en halv Daler tilbage, som havde været i Tobakken. En vilde raade ham til at beholde Pengene, men han lagde Haanden paa Hjertet og sagde: "Her i mit Hjerte har jeg et godt og et ondt Menneske; det gode sagde: Pengene tilhøre dig ikke, giv dem tilbage til deres Eiermand. Det onde Menneske sagde til mig: Manden har givet dig dem, de tilhøre dig. Derpaa sagde det gode Menneske: Det er ikke sandt. Tobakken tilhører dig, men Pengene ikke. Det onde Menneske sagde da igjen: Vær ingen Nar, men gaa og køb dig Brændevin derfor. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde bestemme mig; endelig lagde jeg mig i Seng for at faa No; men det slette og det gode Menneske vedbleve at tvættes hele Natten, saa at jeg ingen No havde; jeg maatte bringe Pengene tilbage." (Rom. 7 Kap. 22 og 23 Vers).

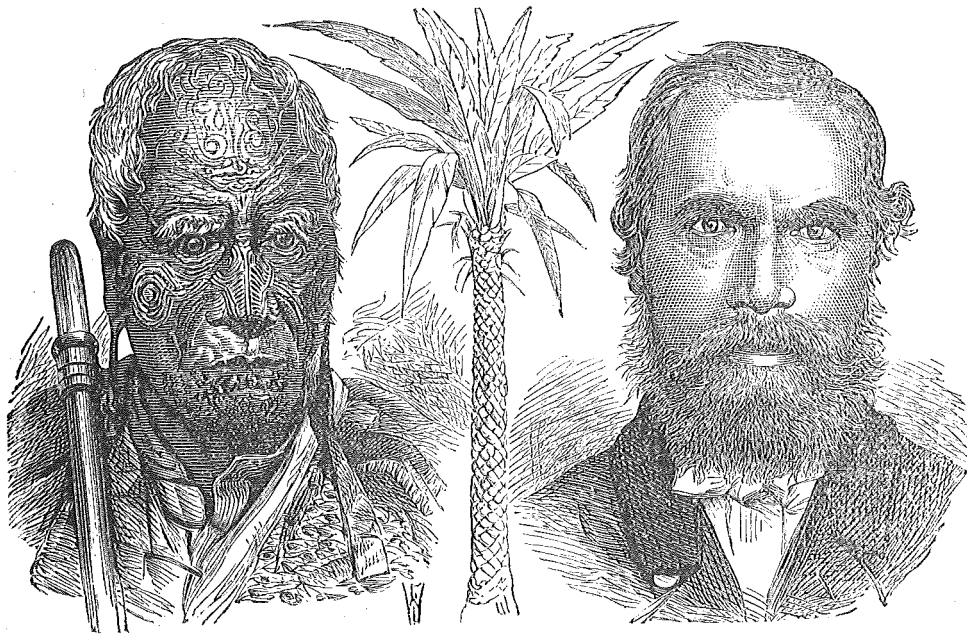
("Ar. Børnebl.")

Smaaifytter.

Hør med Glæde Herrens Ord!
Gaa med Flid i Jesu Spor!
Vi ta al m o d i g paa Aftenen!
Tak for Gaven med y d m y g Bon!

Iftald din Sag er god,
Du kan paa Herrens Vistand dig fortroe;
Men vid, at ogsaa Herren dig forlod,
Hvis uden egen Flid du vilde hofte.

Hovdingen Paika og Missionær John Scott.

Hvor forskjellige se ikke disse 2 Mænd paa vort Billede ud! Og dog ere de begge Landsmænd fra den samme O. Ny-zeeland i Australien.

Men Paika er en Hedning, der ogsaa har vist sin Iver i den elendige Afgudsdyrkelse ved saaledes at tattovere sit Ansigt, det vil sige ved allehaande Udskjæringer i Huden og Indtætning med giftige Stofse, som han i Aarenes Lob efterhaanden har foretaget, og hvorved han har søgt ret at indvie sig til sine Afguder og komme i stor Gavn hos dem.

John Scott er ogsaa en indfødt Nyzeelander. Han har vel selv havt et andet

Navn og seet noget anderledes ud. Men han blev tidligt omvendt til Herren og er nu en tro Arbejder i hans Vingård for at frelse sine Brødre efter Kjødets ud af Mørket og Fordævelsen.

Disse Ansigter ere et Billede for os paa Mørket og Elendigheden, som den fæle Afgudsdyrkelse fører med sig, paa den ene Side, og paa det Lys og den Fred og Belsignelse, som Herrens Evangelium bringer arme Syndere, paa den anden Side.

Herren opvække ogsaa vore Hjerter til at takke ham for Evangeliets Lys og til at arbejde for, at det ogsaa maa skinne for dem, som sidde i Mørket og Dødens Skygger!

Ude paa Landet i Sommerferienne.

De tre Smaa stille gædt for de to Muls- paa Onkels Farm, og med hvilke de nu øste
 dyr, der have trulset dem den lange Vej ud have mangen en forneielig Kjøretur.

En stem Forlegenhed.

De Menneſter, der reise meget om i den ſtore vide Verden, opleve tidt Noget, der vilde være overordentlig morſomt, hvis deres perſontlige Sikkerhed kun ikke var altfor meget i Fare derved.

I Honduras i den midterſte Del af Amerika, hvor Engländerne have en Koloni, er der Egne, ſom aldeles ikke ere Andet end Tilflugtssteder for vilde Dyr, hvorfor Underjogelsesreiser paa diſe Strækninger ere meget farefulde. I blandt de Plageaander, der huſere her, maa man iſer nævne to, Moſkusſpinet og Jaguaren. Det første ligner det europæiſke Bildſpind; det er nok noget mindre i Størrelſe, men ikke mindre vildt og graadigt og er dertil i Beſiddelſe af en mærkværdig Taalmodighed, ja man har Exempler paa, at det ſkal have ventet Dage igjennem hellere end lade ſit Bytte indſlippes.

Jaguaren ligner meget en Tiger, men er kun ſaa ſtor ſom en Ulv, og man anſer den ikke for at være farlig for Menneſter, naar den uden altfor ſtort Beſvær kan ſkaffe ſig anden Føde. Det var et Møde mellem diſe to Dyreakter, der for ikke længe ſiden frelſte en engeliſk Sekretær, Hr. Fowler, ud af en meget ſlem Forlegenhed.

Hr. Fowler blev nemlig paa en Underjogelsesreise ind i Landet overfaldet af en Flok Moſkusſpind, og der ſyntes ikke at være noget Haab om at ſlippe fra dem uden ved at krybe op i et Træ, hvor han maatte ſidde og vente paa, at hans Fienders Taalmodighed ſkulde udtømmes. Han havde uden Held afſtrykt et Stud imod dem, inden han krøb op, og i Styndingen for at komme op i Træet havde han tabt ſin Bøſſe, ſaa han havde god Udſigt til at maatte ſidde der i et Par Dage med en forſulten og gryntende Flok til at holde Vagt omkring Træet. De ſtode der i en Kreds om det og vare viſt nok meget kjede af, at de aldrig havde lært at klare; nu maatte de noies med at hvæſe deres Huggetænder paa Stammen, for ſaaledes ret at berede ſig til at nyde det lækre Maaltid, ſom allerede ſyntes dem fikret.

Uheldigviſ for dem havde de imidlertid ikke taget alle Omſtændigheder ved deres Stilling i Betragtning, og derfor bleve de bittert ſtuffede i deres Forventninger.

Det blev Aften, og frem fra denne tykke Underſkov kom der en Jaguar, ſom netop var inde at je ſig om eſter nogen Aftenſmad.

Hu holder Jaguaren ſædeles meget af Moſkusſpind; men da diſe meget godt vide, af hvilken Beſtanddel den Kjærlighed er, havde de aldrig ſaa ſnart ſeet Hovedet ſtille frem mellem Buſkene, for de fore aſtede oven paa hverandre og glemte helt det lækre Maaltid, de maatte opgive. Jaguaren for eſter Evinene med beundringſværdig Hurtighed, og Sekretæren, ſom ſaa, at Bladſen var ryddet, ſkyndte ſig ned af Træet for at komme hen til ſine Rejſefæller, og medens han gik derhen, tænkte han paa, hvor godt det var, at der ikke alene var ſtabt Moſkusſpind til at ſpiſe Sekretærer, men ogsaa Jaguare til at ſpiſe Moſkusſpind. At han tillige takkede Gud, der paa denne mærkelige Maade frelſte hans Liv, ville vi haabe for hans egen Skyld.

En nem Beregning.

Paa den Tid, da vi endnu ikke havde Jarnbaner, og Haandværksvendene aldrig havde anden Befordring end Apoftlenes Heſte, vandrede Hans Zummerglad en Sommeraften med en let Mandſjel paa Ryggen og en ſtor Kvortestof i Haanden hen imod en liden Landsby. Forend han gik ind i Byen, ſatte han ſig paa en Sten, drog ſin Pung op af Lommen og talte, idet han ſloittede en glad Sang, ſin lille Pengebeholdning eſter. — "Meget er der rigtigt nok ikke tilbage", ſagde han ved ſig ſelv; "men det ſkal jo nu heller ikke række ſaa langt; imorgen Aften ſaa er jeg atter hjemme hos Far og Mor!" Han ſtaf igjen Pungen i Lommen, tog ſin Stof og gik nok ſaa fornøiet ind i Byen. Snart ſandt han den lille Kro, begjærede noget Aftenſmad og lagde ſig til Hvile i Stalden paa noget Halv, og der ſov han ſaa ſundt

og fast, som man altid pleier at sove, naar man er rask, har en god Samvittighed og endnu ikke kjender til Sorger. Den næste Morgen drak han sin Kaffe med et Par Stykker Smørrebrød til, og hans Regning beløb sig da til det Halve af hans Pengebeholdning. — Paa Veien mødte han en fattig Dreng, som bar et Fuglebur. Deri sad en Stillsids; men den var hverken kjæk eller lystig, som en Stillsids ellers pleier at være; den sad ganske stille og hængte med Hovedet. — "Hør du", sagde Hans, "den stakkels Skjælm der vilde meget hellere være i den grønne Skov og i den fri Luft end i det Fangebur; mange Penge har jeg ikke; men jeg vil give dig 12 Skilling, hvis du igjen vil give den sin Frihed." "Lad gaa", sagde Drengen, "jaa slipper jeg for at gaa til Byen med den; jeg har selv fanget den og vilde se at tjene mig et Par Skilling." Han gav ham de 12 Skilling, saa aabnede de Døren til Buret og glædede sig begge ved at se den Fugne flyve ud og kvædrende forsvinde i Skoven. Om Middagen hvilede Hans atter i en Kro, styrkede sig med lidt Smørrebrød og et Glas Mælk og gav derfor just det Halve af, hvad han nu havde i Pungen. — Som han nu atter gik hen ad Veien, — han havde kun et Par Mil tilbage, — hørte han bag sig en Bøgn komme rullende, og den indhentede ham snart. "Holloi!" raabte han til Rudsken, "kunde jeg saa Lov til at høre med?" Rudsken nikkede, lod sine Brumme holde, og Hans steg op. En Fjerdingsovei udenfor Byen holdt Rudsken ved en Mølle; Hans gav ham 8 Skilling i Drikkepenge, steg ud og ilede nu med raske Skridt hen mod det fjære Hjem. Og da han nu mødte en fattig, liden Pige, der saa saa bleg og sulten ud, saa tog han sin Pung op og gav hende det Halve af, hvad der endnu var i den; og saa havde han kun 4 Skilling tilbage i sin Pung; men nu var han ogsaa ved sin Hjemstavn, og han skyndte sig op ad de bekjendte Gader og traadte med bankende Hjerte ind i det fjære Fædrehjem.

Mens vi nu der lade ham fryde sig ved

Gjensynet af Far og Mor og Edbøstende, saa ville vi imidlertid udregne, hvor stor hans Beholdning vel var, da han hin Aften sad paa Stenen udenfor den lille Landsby og talte sine Penge.

Forglemmigei.

(Indsendt).

En Morgen, da jeg traadte ind i Skolehuset, kom en liden Pige hen til mig, og idet hun viste mig nogle Blomster, som hun, mens hun var paa Veien til Skolen havde plukket, spurgte hun, hvad Navnet var paa enkelte af dem. Jeg fortalte hende dette. Men som hun vendte sig for at gaa, lagde jeg Mærke til, at hun endnu havde en Blomst, som hun ikke havde fremvist. Paa Spørgsmaalet, om hun havde flere, svarede hun, at hun nok havde en til, men at den var saa uanseelig, at hun ikke havde villet fremvise den. Jeg saa paa Blomsten og fortalte, at det var en Forglemmigei. Hun studsede noget ved dette Navn, som om hun undrede sig over et saa besynderligt Navn. Jeg fortalte hende, at Blomsten er mig meget kjær: Hver Gang jeg ser den, tænker jeg paa min Herre og Frelser, som af usigelig Kjærlighed til os gav sig selv i Døden, og at han samme Nat, som han blev forraadt og toges tilfange, indstiftede det hellige Alterens Sakramente, hvortil han lagde den Befaling: Dette gjører til min Huskommeelse. Saaledes er Frelseren for enhver sand Kristen den rette Forglemmigei. Som Forglemmigeien er han vel i sin Fornedrelse ringe og uanseelig, men for den Hdmgye og Vødsfærdige dog den allerdeiligste Blomst.

Kjære Børn! Har du lært at kjende og elske denne din dyrebare Frelser? Har du det, saa ved du selv, hvor sjøn han er, hvilken usigelig Glæde det er at tilhøre ham, og hvor høit han elsker dig. Naar du da ser andre Børn, som bære sig saaledes ad, at du kan sjønne, de ikke elske ham, saa

maa du fortælle dem om Jesus og bede for dem til ham.

Hvis du saaledes elsker og bekynder Jesus, saa skal du selv engang som en skjon Blomst faa Plads i det himmelste Paradis i Samfund med den kjære Herre Jesus og hans Udvalgte.

E N U M M E D A T.

Den, som taler, hvad ham lyfter,
Maa siden høre, hvad ham ryster.

Lureren ved Væggen staar,
Sin egen Skam han høre faar.

Spørgsmaal.

Hvilket Hoved kan Intet nemme?
Hvilken Taske kan Intet gjenne?
Hvilken Busk har ei mindste Blad?
Hvilke Tænder sees ei paa Nad?

Morgenjang.

Det Morgen er;
Dens Rosensfjer
Har vakt mig af min Blund.
Gud Fader, du
Med hjertelig Hu
Er vaagen hver en Stund.

Den ganste Dag
Led al min Sag!
Slip mig ei af din Faavn!
Min Skyld forlad
Og gjør mig glad
I Jesu dyre Navn!

Za, gjør det lyst
Udi mit Bryst,
Din gode Aand mig te!
Bed den mig led! —
En Gang jeg ved,
Jeg skal dit Navn je.

Fr. Giertsen.

Gaade.

I et Værksted, som godt vi Alle kjende,
Sidder der mange dygtige Evende;
Bestandig man ser dem virke med Flid
Bød Morgen, Middags- og Aftens-Tid.
I Værkstedet sidder en vover Madam;
Men hun er saa doven, saa det er en Skam;
Hun lar sig af Evendene blot traktere,
Saa snatter hun og gjør intet Mere.
Vogt vel paa hende! thi sikkert du ved,
At hun med sin Snakken gjør ofte Fortræd.

Oplosning

paa Gaaden i No. 6:
Regnbuen.

Rigtig opløst af J. J. C., Dwight, Dak.;
A. G. S., Utica, Wis.; J. J. B. Black-
hammer, Minn.; J. A. Blair, Nebr.; G.
M. P., Union Prairie, Minn.; P. J., Ma-
riabahl, Kansas; D. G. W., Albert Lea,
Minn.; Ubenævnt, Ruthven, Iowa; E. D.
D. Swift Falls, Minn.; P. A. T., Chicago,
Ill.; D. R. C., Prairie Farm, Wis.

Kvitteringer.

Til Vaisenhuset i Wittenberg er
sendt Past. Homme fra N. P. Helgelands
Børn i Greenfield Menighed \$2.50.

Til Indremissionen er sendt Kasserer
Erball fra Menomenee Mgh.s Kvindesforning
ved Hr. D. Nesseth \$5.00.

La Crosse, Wis., 26de Juli 1883.

J. W. Frich.

Børneblad

Ide Aargang.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expl.
Vore Agerter, der tage Bladet i Pakker
og selv holde Navneliste, tilstaa vi derimod
for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter
følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. W. Frich,

Dr. 8, La Crosse Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.